

Sygn. akt I ACa 1409/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Beata Kozłowska

Sędzia SA Robert Obrębski

Sędzia SO (del.) Tomasz Szczurowski (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej z siedzibą w W.

przy udziale nadzorcy sądowego M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 czerwca 2014 r.

sygn. akt XXVI GC 139/13

1. ***oddala apelację;***

2. ***zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej z siedzibą w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt I AC a 1409/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 października 2012 roku powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (obecnie: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej w W.) kwoty 100.000,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od kwot:

- 599.748,00 zł od 7 lipca 2012 roku do 8 sierpnia 2012 roku,

- 400.000,00 zł od 8 sierpnia 2012 roku do 17 sierpnia 2012 roku,

- 325.000,00 zł od 17 sierpnia 2012 roku do 23 sierpnia 2012 roku,
- 250.000,00 zł od 23 sierpnia 2012 roku do 5 września 2012 roku,
- 200.000,00 zł od 5 września 2012 roku do 21 września 2012 roku,
- 150.000,00 zł od 21 września 2012 roku do 2 października 2012 roku,
- 100.000,00 zł od 2 października 2012 roku do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 7 lutego 2012 roku pozwana złożyła u powódki zamówienie nr (...) obejmujące sprzedaż i dostawę przez powódkę 51 sztuk tabletek firmy (...) o specyfikacji technicznej określonej w załączniku (...) do ww. zamówienia. Strony ustaliły wynagrodzenie za wykonanie umowy na kwotę 540.600,00 zł netto. Zgodnie z zamówieniem, dostarczenie 51 sztuk tabletek miało nastąpić nie później niż dnia 15 kwietnia 2012 roku, natomiast zapłata miała zostać wykonana przelewem w ciągu 35 dni od dostarczenia sprzętu i faktury. Powódka złożyła zamówienie zgodnie ze specyfikacją wynikającą z umowy zawartej z pozwaną w (...) Oddział w Polsce. Powódka wskazała, że opóźnienie w realizacji zamówienia zostało spowodowane klęskami żywiołowymi w krajach produkcji podzespołów do tabletek objętych zamówieniem. W dniu 6 czerwca 2012 roku powódka dostarczyła tabletki pozwanej, jak również wystawiła fakturę VAT nr (...). Powódka podniosła, iż dotychczas za zrealizowane zamówienie została uiszczona kwota 499.748,00 zł, tym samym do zapłaty pozostało 100.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Wskazano, że sposób wyliczenia odsetek wynika z faktu dokonywania przez pozwaną wpłat ratami, pomimo braku uzgodnienia takiego sposobu dokonywania płatności przez strony stosunku zobowiązaniowego. Wpłaty zostały wykonane w następujących terminach i wysokościach: 199.748,00 zł uiszczono dnia 8 sierpnia 2012 roku, 75.000,00 zł – 17 sierpnia 2012 roku, 75.000,00 zł – 23 sierpnia 2012 roku, 50.000,00 zł – 5 września 2012 roku, 50.000,00 zł – 21 września 2012 roku oraz 50.000,00 zł – 2 października 2012 roku.

Dnia 7 stycznia 2013 roku Sąd Okręgowy w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 5 lutego 2013 roku pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła ww. nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazała, że już po wytoczeniu powództwa dnia 23 października 2012 roku pozwana uregulowała część należności poprzez dokonanie wpłaty w wysokości 46.977,64 zł. Pozwana przyznała, iż 7 lutego 2012 roku złożyła zamówienie nr (...), obejmujące sprzedaż i dostawę przez powódkę 51 sztuk tabletek P. (...), zaś jako nieprzekraczalny termin realizacji zamówienia ustalono dzień 15 kwietnia 2012 roku. Przedmiotowe zamówienie zostało złożone w związku z realizacją przez pozwaną umowy z dnia 15 grudnia 2011 roku zawartej z Wojewódzkim Szpitalem (...) we W.. Jednym z etapów realizacji umowy było dostarczenie do siedziby zamawiającego do dnia 23 kwietnia 2012 roku zamówionych u powódki 50 sztuk tabletek marki P.. Zdaniem pozwanej główną przyczyną opóźnienia ze strony (...) Oddział w Polsce nie były klęski żywiołowe, lecz decyzja o przygotowaniu w pierwszej kolejności specjalnego typu urządzenia dla jednego z klientów korporacyjnych, co wynika z pisma z dnia 23 kwietnia 2012 roku. Podniosła także, że nawet gdyby przyjąć jako powód opóźnienia wykonania zamówienia klęski żywiołowe, to ani strona powodowa ani dostawca tabletek (...) Oddział w Polsce nie sprecyzował nigdy gdzie i w jakim okresie miały mieć miejsce powoływane klęski żywiołowe, jakiego były rodzaju, czy też w jaki sposób i w jakim stopniu wpłynęły na produkcję zamówionych tabletek. Zdaniem pozwanej nie może to zatem stanowić podstawy do uchylenia się od odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania. W wyniku zwłoki ze strony powódki w wykonaniu zamówienia z dnia 7 lutego 2012 roku pozwana nie zrealizowała w terminie umowy z 15 grudnia 2011 roku i z tego tytułu została obciążona karą umowną w wysokości 53.022,36 zł. Pozwana wezwała powódkę na podstawie art. 471 k.c. do zapłaty odszkodowania za szkodę, a następnie dokonała potrącenia wierzytelności w ww. wysokości z wierzytelnością przysługującą powódce na podstawie zamówienia nr (...). Ponadto pozwana podniosła, iż termin do

uiszczenia należności upłynął z dniem 25 lipca 2012 roku i dopiero od 26 lipca 2012 roku powinny być naliczane odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie należności.

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie IX Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych ogłosił upadłość (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z możliwością zawarcia układu, ustanawiając zarząd własny upadłego nad majątkiem oraz wyznaczając nadzorcę sądowego w osobie M. K..

Pismem procesowym z dnia 24 lutego 2014 roku powódka wniosła o zapłatę przez pozwaną kwoty 53.022,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 599.748,00 zł od 26 lipca 2012 roku do 8 sierpnia 2012 roku,
- 400.000,00 zł od 8 sierpnia 2012 roku do 17 sierpnia 2012 roku,
- 325.000,00 zł od 17 sierpnia 2012 roku do 23 sierpnia 2012 roku,
- 250.000,00 zł od 23 sierpnia 2012 roku do 5 września 2012 roku,
- 200.000,00 zł od 5 września 2012 roku do 21 września 2012 roku,
- 150.000,00 zł od 21 września 2012 roku do 2 października 2012 roku,
- 100.000,00 zł od 2 października 2012 roku do 23 października 2012 roku,
- 53.022,36 zł od 23 październik 2012 roku do dnia zapłaty,

w pozostałym zakresie cofając powództwo bez zrzeczenia się roszczenia.

Pozwana pismem z dnia 26 lutego 2014 roku wyraziła zgodę na częściowe cofnięcie pozwu przez powódkę bez zrzeczenia się roszczenia, jednocześnie wnosząc o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego od cofniętej części powództwa.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2014 roku, sprostowanym postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014 roku, Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie w zakresie kwoty 46.977,64 zł oraz odsetek ustawowych od kwoty 599.748,00 zł od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia 25 lipca 2012 roku.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił zmodyfikowane powództwo w części zasądając od pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe liczone od kwot:

- 599.748,00 zł od 26 lipca 2012 roku do 8 sierpnia 2012 roku,
- 400.000,00 zł od 8 sierpnia 2012 roku do 17 sierpnia 2012 roku,
- 325.000,00 zł od 17 sierpnia 2012 roku do 23 sierpnia 2012 roku,
- 250.000,00 zł od 23 sierpnia 2012 roku do 5 września 2012 roku,
- 200.000,00 zł od 5 września 2012 roku do 21 września 2012 roku,
- 150.000,00 zł od 21 września 2012 roku do 2 października 2012 roku,
- 100.000,00 zł od 2 października 2012 roku do 23 października 2012 roku

i oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Sąd Okręgowy zasądził także od powódki na rzecz pozwanej zwrot kosztów procesu w kwocie 1.217,00 zł.

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W wyniku postępowania przeprowadzonego w trybie przetargu ograniczonego w dniu 15 grudnia 2011 roku Wojewódzki Szpital (...) we W. jako zamawiający zawarł umowę nr (...) z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (obecnie: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej z siedzibą w W.) jako wykonawcą, której przedmiotem była dostawa i wdrożenie systemów wspomagania działalności administracyjnej i naukowej oraz systemu wspomagania analiz oraz monitorowania procesów naukowo-medycznych i zarządczych wraz z dostawą infrastruktury gromadzenia danych zgodnych z zaprojektowanym modelem biznesowym dla Wojewódzkiego Szpitala (...) we W.. Umowa obejmowała m. in. dostawę 50 sztuk tabletek o określonych parametrach, które zgodnie z harmonogramem powinny zostać dostarczone zamawiającemu do dnia 23 kwietnia 2012 roku. Stosownie do treści § 10 ust. 1 i 2 umowy wykonawca, tj. (...) sp. z o.o. w W., mógł powierzyć wykonanie części przedmiotu niniejszej umowy podwykonawcy, przy czym ponosił odpowiedzialność za wybór podwykonawcy, jak również odpowiedzialność za działania i zaniechania podwykonawcy jak za swoje własne. Zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 1 umowy z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy w części dotyczącej dostaw i wdrożenia systemów wykonawca zobowiązany był zapłacić zamawiającemu (Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) we W.) karę umowną za zwłokę w wykonaniu któregośkolwiek zadania, etapu lub produktu w ramach przedmiotu umowy w wysokości 0,5% wartości odpowiednio zadania, etapu lub produktu brutto za każdą rozpoczętą dobę opóźnienia.

Dnia 7 lutego 2012 roku (...) sp. z o.o. w W. złożyła (...) S.A. w W. zamówienie nr (...) na dostarczenie 51 sztuk tabletek P. (...) wyposażonych w czytnik kodów 2D, S. R., (...), B., matrycę (...), dysk (...) 128 GB oraz 2GB pamięci RAM, których szczegółowa specyfikacja została zawarta w załączniku(...) do niniejszego zamówienia. Strony ustaliły, iż realizacja zamówienia nastąpi w całości nie później niż 15 kwietnia 2012 roku. Wartość zamówienia określono na kwotę 540.600,00 zł netto. Płatność całości należności wynikających z zamówienia nr (...) miała nastąpić 35 dni od dostarczenia sprzętu i faktury. Dostawa 50 sztuk tabletek miała zostać zrealizowana bezpośrednio do odbiorcy Wojewódzkiego Szpitala (...) we W., zaś 1 tabletek miał zostać dostarczony do siedziby (...) sp. z o.o. w W..

Pismem z dnia 23 kwietnia 2012 roku (...) Oddział w Polsce poinformował (...) S.A. w W., iż dostawa zamówionych urządzeń P. (...) planowana jest na połowę maja 2012 roku. Jako przyczynę opóźnienia wskazano zaawansowane prace związane z przygotowaniem specjalnego typu urządzeń dla jednego z klientów korporacyjnych, co wpłynęło na pojemność linii produkcyjno-montażowej. Ponadto powołano się na wystąpienie kłesk żywiołowych w newralgicznych (z punktu widzenia produkcji krytycznych komponentów) punktach świata. W piśmie z dnia 15 maja 2012 roku jako datę planowanej dostawy wskazano 29 maja 2012 roku oraz ponownie powołano się na kłeski żywiołowe, które wpłynęły na produkcję komponentów stosowanych w tabletkach P. - dotyczyło to przede wszystkim produkcji matryc wyświetlaczy.

W dniu 6 czerwca 2012 roku (...) S.A. w W. wystawił (...) sp. z o.o. w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 599.748,00 zł brutto tytułem sprzedaży i dostawy 46 sztuk tabletek (...). Jako odbiorcę tabletek wskazano Wojewódzki Szpital (...) we W..

Dostawa 50 sztuk tabletek marki P. do Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. zgodnie z umową nr (...) z dnia 15 grudnia 2011 roku nastąpiła w dniu 8 czerwca 2012 roku.

Wojewódzki Szpital (...) we W. notą księgową nr (...) z 6 lipca 2012 roku obciążył (...) sp. z o.o. w W. karą umowną w wysokości 53.022,36 zł z tytułu nieterminowych dostaw zamówionych materiałów, która to należność została potrącona z wynagrodzenia przysługującego za wykonanie umowy z dnia 15 grudnia 2011 roku – zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 1 ww. umowy.

Dnia 12 lipca 2012 roku (...) S.A. w W. wystosowała do (...) sp. z o.o. w W. wezwanie do zapłaty kwoty 599.748,00 zł.

Przed złożeniem oświadczenia o potrąceniu (...) sp. z o.o. w W. pismem z dnia 23 lipca 2012 roku wezwała (...) S.A. w W. do zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania kwoty 53.022,36 zł z tytułem odszkodowania za szkodę powstałą na skutek nieterminowego zrealizowania zamówienia. Pismo to doręczono (...) S.A. w W. dnia 27 lipca 2012 roku. Pismem z dnia 20 sierpnia 2012 roku (...) sp. z o.o. w W. na podstawie art. 498 k.c. złożyła oświadczenie o potrąceniu przysługującej jej względem (...) S.A. w W. wierzytelności w kwocie 53.022,36 zł z tytułu odszkodowania za szkodą jaką (...) sp. z o.o. poniosła na skutek nieterminowego zrealizowania przez (...) S.A. w W. zamówienia z dnia 7 lutego 2012 roku na dostawę 51 tabletek P. (...) z wierzytelnością przysługującą (...) S.A. względem (...) sp. z o.o. w kwocie 599.748,00 zł z tytułu należności za zrealizowane zamówienie nr (...).

Tytułem należności za zrealizowane zamówienie z dnia 7 lutego 2012 roku (...) sp. z o.o. w W. dokonała na rzecz (...) S.A. w W. wpłat następujących kwot we wskazanych terminach: 199.748,00 zł uiszczono dnia 8 sierpnia 2012 roku, 75.000,00 zł – 17 sierpnia 2012 roku, 75.000,00 zł – 23 sierpnia 2012 roku, 50.000,00 zł – 5 września 2012 roku, 50.000,00 zł – 21 września 2012 roku, 50.000,00 zł – 2 października 2012 roku oraz 46.977,64 zł – 23 października 2012 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, iż większość okoliczności niniejszej sprawy była bezsporna. Przede wszystkim fakt zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, zaś rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie sprowadzało się do ustalenia kwestii odpowiedzialności powódki za opóźnienie w realizacji zamówienia z dnia 7 lutego 2012 roku oraz skuteczności potrącenia wierzytelności dokonanego przez pozwaną. Sąd Okręgowy wskazał, iż odszkodowanie za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy dochodzone na podstawie art. 471 k.c. jest świadczeniem mającym powetować szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem lub zaniechaniem dłużnika i ma ono na celu wyrównanie uszczerbku wywołanego nieprawidłowym zachowaniem kontrahenta. Dłużnik natomiast nie jest zobowiązany do naprawienia szkody, jeżeli wykaże, stosownie do reguły z art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c., że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem takich okoliczności faktycznych, które w okolicznościach sprawy dają podstawę oceny, że nie ponosi on za nie odpowiedzialności, a przyczyny takiego stanu rzeczy leżą poza jego osobą. Sąd Okręgowy podniósł, że w niniejszej sprawie powódka jako przyczyny opóźnienia w wykonaniu zobowiązania, powoływała okoliczności leżące po stronie dostawcy (...) Oddział w Polsce, jak również wskazywała klęski żywiołowe mające wpływ na produkcję komponentów stosowanych w produktach marki P.. Sąd Okręgowy powołując się na przepis art. 474 k.c. wskazał, iż dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania lub zaniechania osób, z których pomocą wykonuje zobowiązanie, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Tym samym odpowiedzialność dłużnika posługującego się innymi osobami przy wykonywaniu zobowiązania oparta jest na zasadzie ryzyka, dłużnik zaś nie może uwolnić się od tej odpowiedzialności, powołując się na brak swej winy, w tym brak winy w wyborze lub nadzorze nad ich działalnością. Sąd Okręgowy wskazał, że dłużnik może uwolnić się od odpowiedzialności za osoby którymi posługuje się przy wykonaniu zobowiązania, gdy wykaże, że osoby te nie ponoszą winy, a jednocześnie, że i jemu nie można byłoby postawić zarzutu winy, gdyby zobowiązanie wykonywał osobiście. Powódka celem uwolnienia się od odpowiedzialności za opóźnienie w dostawie powołała się właśnie na siłę wyższą, tj. klęski żywiołowe w newralgicznych punktach świata, które wpłynęły na produkcję komponentów stosowanych w tabletkach P.. Sąd Okręgowy podniósł, iż z zeznań jednego ze świadków wynikało, iż chodziło o powódź w Tajlandii, co miało mieć wpływ na produkcję w zakładach (...) zlokalizowanych w okolicach B., niemniej z materiału dowodowego zaoferowanego przez powódkę nie wynika ani w jakim okresie miały mieć miejsce powoływane przez nią klęski żywiołowe, ani w jaki sposób i w jakim stopniu wpłynęły na produkcję zamówionych tabletek. W ocenie Sądu Okręgowego nie można było nawet stwierdzić, czy owe klęski żywiołowe w ogóle wpłynęły na produkcję komponentów dla danego typu tabletek, dlatego Sąd Okręgowy uznał, iż powódka ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 474 k.c. Mając zaś na uwadze, iż dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie (art. 476 k.c.), pozwana jako wierzyciel mogła żądać naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki, o czym stanowi przepis art. 477 § 1 k.c. Zdaniem Sądu Okręgowego wysokość szkody pozwana wykazała przedkładając notę księgową nr (...) oraz oświadczenie o potrąceniu. Pozwana przedstawiła do potrącenia w niniejszej sprawie wierzytelność z tytułu nienależytego wykonania przez powódkę zobowiązania przyjmującego postać opóźnienia w wykonaniu zamówienia z dnia 7 lutego 2012 roku, w konsekwencji czego pozwana została obciążona przez Wojewódzki Szpital (...) we W. karą umowną w wysokości 53.022,36 zł, bowiem nie został zachowany termin określony w harmonogramie stanowiącym

integralną część umowy nr (...). Zarzut potrącenia tej kwoty pozwana wskazała w sprzeciwie od nakazu zapłaty, powołując się jednocześnie na dokonane wcześniej potrącenie na podstawie oświadczenia z dnia 20 sierpnia 2012 roku. Z uwagi na skuteczne dokonanie przez pozwaną potrącenia wierzytelności przysługującej jej względem powódki z wierzytelnością dochodzoną w niniejszym postępowaniu, powództwo w zakresie kwoty 53.022,36 zł oraz odsetek ustawowych od tej kwoty w ocenie Sądu Okręgowego podlegało oddaleniu. Natomiast wobec niekwestionowania przez pozwaną zasadności dochodzonego roszczenia odsetkowego Sąd Okręgowy na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe liczone od kwot:

- 599.748,00 zł od 26 lipca 2012 roku do 8 sierpnia 2012 roku,
- 400.000,00 zł o 8 sierpnia 2012 roku do 17 sierpnia 2012 roku,
- 325.000,00 zł od 17 sierpnia 2012 roku do 23 sierpnia 2012 roku,
- 250.000,00 zł od 23 sierpnia 2012 roku do 5 września 2012 roku,
- 200.000,00 zł od 5 września 2012 roku do 21 września 2012 roku,
- 150.000,00 zł od 21 września 2012 roku do 2 października 2012 roku,
- 100.000,00 zł od 2 października 2012 roku do 23 października 2012 roku.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając go w części tj. odnośnie pkt 2 oddalającego powództwo w zakresie dochodzenia przez powódkę kwoty 53.022,36 zł. Powyższemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie:

- art. 471 k.c. poprzez przyjęcie odpowiedzialności powódki za niewykonanie w terminie umowy zawartej w dniu 15 grudnia 2011 r., podczas gdy to pozwana rozpoczęła realizację tej umowy dopiero w dniu 7 lutego 2012 r. a w konsekwencji tak późnego rozpoczęcia realizacji umowy zamawiający nałożył na nią kary umowne,
- art. 472 k.c. poprzez przyjęcie że tylko i wyłącznie powódka nie dochowała należytej staranności w wykonaniu terminowym umowy, gdy tymczasem powódka przyjmując do realizacji zamówienie nie miała wglądu w umowę z dnia 15 grudnia 2011 r., a teraz jest obciążona karą umowną przypisaną pozwanej w umowie, przy czym pozwana na żadnym etapie postępowania przed Sądem I instancji nie podnosiła zarzutu niedochowania należytej staranności w działaniu,
- art. 139 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2004 r., nr 19, poz. 177 ze zm.) poprzez przyjęcie, że mimo iż do umów zawieranych w trybie zamówień publicznych należy stosować Kodeks cywilny, to nie jest to umowa, na której kształt i treść pozwana miała jakikolwiek wpływ,
- art. 233 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przy ocenie materiału dowodowego faktu, że pozwana powinna jako podmiot profesjonalny rozpocząć realizację zawartej umowy, bo opóźnianie takiego faktu zawsze może zgodnie z doświadczeniem życiowym doprowadzić do uchybienia terminowi realizacji,
- art. 227 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pisma (...) Oddział w Polsce wskazujące na działania siły wyższej, które są istotne dla stanowiska powódki w sprawie nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powołując się na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 53.022,36 zł.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za własne, natomiast zarzuty oraz twierdzenia strony skarżącej podniesione w apelacji nie mogą stanowić podstawy do wykazania nieprawidłowości wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia Sądu Okręgowego.

W powyższym kontekście w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż bezprzedmiotowe są podnoszone w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego. Nie sposób przyjąć, iż doszło w przedmiotowym przypadku do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 227 k.p.c. Przede wszystkim należy zaznaczyć, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.5.2014 r. IV CSK 503/13, niepub. Sąd nie może dopuścić się naruszenia art. 227 k.p.c., który określa jedynie, jakie fakty mogą być przedmiotem dowodu. Poza tym, nawet w razie przyjęcia odmiennego poglądu, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 8.8.2014 r., I ACa 182/14, niepubl. trafnie stwierdził, że konstatacja tego rodzaju, że przepis art. 227 k.p.c. został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę jest uzasadniona dopiero wtedy, gdy zostanie wykazane przez stronę, że sąd przeprowadził dowód bądź na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru. W przedmiotowym zaś przypadku w ocenie powódki doszło do naruszenia art. 227 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pisma (...) Oddział w Polsce wskazujące na działania siły wyższej, które są istotne dla stanowiska powódki w sprawie nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem postanowieniem z dnia 13 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z powyższych dokumentów, a jednocześnie na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych zgodnych z treścią tych pism, a w myśl której przyczyną opóźnienia realizacji zlecenia według (...) Oddział w Polsce była ograniczona pojemność linii produkcyjnych związana z przygotowaniem specjalnego typu urządzeń dla jednego z klientów korporacyjnych, jak również powołano się w nich na klęski żywiołowe w newralgicznych punktach świata (k. 336). W kontekście powyższych ustaleń nie sposób przyjąć, że dokumenty te według Sądu Okręgowego nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a wobec tego zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. jest bezpodstawny.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie podnoszony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 k.p.c. Przede wszystkim należy zaznaczyć, iż art. 233 k.p.c. posiada dwa paragrafy, zaś powódka nie sprecyzowała, który z nich jej zdaniem został naruszony. Niemniej należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, natomiast w myśl art. 233 § 2 k.p.c. sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Sąd Okręgowy nie stosował art. 233 § 2 k.p.c., a w toku postępowania nie miała miejsca jakakolwiek sytuacja odmowy przedstawienia dowodu lub stawiania przeszkód w jego przeprowadzeniu. Jednocześnie powódka w przedmiotowym zarzucie nie podnosiła nieprawidłowej oceny przez Sąd Okręgowy jakiegokolwiek z dowodów, ale twierdziła, że do naruszenia art. 233 k.p.c. miało dojść poprzez nieuwzględnienie przy ocenie materiału dowodowego faktu, że pozwana powinna jako podmiot profesjonalny rozpocząć realizację zawartej umowy, bo opóźnianie takiego faktu zawsze może zgodnie z doświadczeniem życiowym doprowadzić do uchybienia terminowi realizacji. Powódka więc nieprawidłowo sformułowała przedmiotowy zarzut, albowiem nie powoływała się na nieprawidłową ocenę przez Sąd Okręgowy jakiegokolwiek dowodu, a przedstawione przez nią uzasadnienie zarzutu właściwe mogłoby być jedynie co do zarzutu naruszenia prawa materialnego. Zarzut powódki nie tyle dotyczył pominięcia w stanie faktycznym określonego faktu, co niewyprowadzenia z ustalonych faktów wniosku wskazanego powyżej. Niemniej należy zaznaczyć, iż tak sprecyzowany zarzut nie mógł odnosić się do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu jednak apelacji powódka wskazała, iż Sąd Okręgowy w sposób dowolny dokonał oceny materiału dowodowego, albowiem dał wiarę zeznaniom świadka zgłoszonego przez stronę pozwaną, odmawiając natomiast wiarygodności przesłuchaniu reprezentanta powoda. Przy powyższym uzasadnieniu również w ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób uznać, iż doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Trzeba bowiem zaznaczyć, iż Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego

wyroku szczegółowo wskazał, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego. Wbrew zarzutom apelującego Sąd Okręgowy nie oparł się dokonując ustaleń faktycznych na zeznaniach tylko jednego świadka, ale wszystkich świadków przesłuchanych w sprawie, tzn. K. K., A. M. oraz J. W., którym „dał wiarę w całości jako spójnym, logicznym i korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie”. Sąd Okręgowy, w ocenie Sądu Apelacyjnego, prawidłowo również dokonał oceny przesłuchania reprezentanta powódki, wskazując jakie kryteria w tym zakresie wziął pod uwagę. Sąd Okręgowy w rzeczywistości nie uznał wiarygodności przesłuchania powódki w zakresie w jakim jej reprezentant zeznał, że z przyczyn od powódki niezależnych nie zdołała ona dostarczyć zamówionych produktów. Niemniej analiza dokonana przez Sąd Okręgowy nastąpiła w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, który podważał w tym zakresie przesłuchanie powódki. Nie można również pominąć, iż powyższe zeznanie strony powodowej dotyczyło nie tyle faktów, co ich oceny dokonanej przez powódkę, co również zostało wzięte pod uwagę przez Sąd Okręgowy dokonujący oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Poza tym nie można pominąć, iż reprezentant powódki zeznał jedynie, że opóźnienie nie nastąpiło z przyczyn obciążających powódkę, a na szczegółowe pytania, np. dotyczące daty powiadomienia powódki przez (...) o niemożliwości terminowego wykonania przedmiotowego zlecenia zasłaniał się niewiedzą związana z tym, iż zamówienie to prowadziła pracownik spółki (...) (00:41:30). Dalej reprezentant powódki zeznał, iż jest świadomy jednego listu od (...) dotyczącego niemożliwości terminowego wykonania zamówienia (00:43:40), podczas gdy sama powódka do pozwu załączyła dwa takie listy (k. 40-41). Wreszcie reprezentant powódki wielokrotnie w swoich zeznaniach odwoływał się do prawdopodobieństwa, teoretycznej szansy. Powyższe w ocenie Sądu Apelacyjnego z jednej strony dowodzi charakteru wiedzy reprezentanta powódki o okolicznościach istotnych dla niniejszej sprawy, a z drugiej strony potwierdza, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny wiarygodności tego przesłuchania. Ostatecznie więc przytoczone przez powódkę zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego były niezasadne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie można również przyjąć, że Sąd Okręgowy dokonując subsumpcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod normę prawną dopuścił się naruszenia prawa materialnego. Należy przypomnieć, iż w przedmiotowym przypadku powódka dochodziła zapłaty przez pozwaną części ceny za sprzedane tablety, jak również odsetek za opóźnienie w zapłacie ceny. Pozwana nie kwestionowała obowiązku zapłaty ceny, niemniej w zakresie kwoty 53.022,66 zł powołała się na wygaśnięcie roszczenia z uwagi na dokonane przez nią, przed wszczęciem postępowania, potrącenie z wierzytelności powódki wierzytelności przysługującej pozwanej wobec powódki z tytułu szkody doznanej w związku z dostarczeniem przedmiotu umowy po uzgodnionym przez strony terminie. Sąd Okręgowy oddalił powództwo w zakresie objętym dokonany potrąceniem i w tym zakresie wyrok został zaskarżony apelacją.

Nie sposób uznać, iż dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 471 k.c. Powyższy przepis statuuje odpowiedzialność odszkodowawczą dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Odpowiedzialność ta jest odpowiedzialnością na zasadzie winy, zaś do jej przesłanek należą: niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania, fakt poniesienia szkody w określonej wysokości oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania, a powstałą szkodą. Dla wykazania istnienia wierzytelności z tego tytułu konieczne jest wykazanie wszystkich tych przesłanek. W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy uznając za skuteczny podniesiony przez pozwaną zarzut potrącenia wierzytelności powódki z tytułu zapłaty ceny sprzedaży tabletek z wierzytelnością pozwanej z tytułu naprawienia szkody poniesionej przez pozwaną w związku z nieterminowym wykonaniem zobowiązania przez powódkę, doszedł do prawidłowego wniosku, iż pozwana wykazała wszystkie przesłanki ww. odpowiedzialności kontraktowej z art. 471 k.c. w zw. z art. 477 § 1 k.c.

Odnosnie pierwszej z przesłanek tj. nienależytego wykonania zobowiązania należy zaznaczyć, iż pomiędzy stronami bezspornym pozostawał fakt niedochowania przez powódkę umówionego terminu wykonania zobowiązania w postaci dostarczenia pozwanej 51 sztuk tabletek marki P.. Jak wynika ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów oraz korespondencji e-mail strony niniejszego procesu zawarły umowę sprzedaży, zgodnie z którą powódka zobowiązała się dostarczyć pozwanej 51 tabletek za łączną cenę 540.600,00 zł w terminie nie późniejszym niż 15 kwietnia 2012 r. (zamówienie k. 42). Z późniejszych wiadomości (e-mail z dnia 22 lutego 2012 r. k. 119) wynika ponadto, iż jako

oficjalną datę realizacji zamówienia powódka podała nawet dzień 15 marca 2012 r. Z wzajemnej korespondencji wynika także, że pozwana informowała powódkę o potrzebie realizacji zamówienia w połowie kwietnia 2012 r., z uwagi na konieczność przekazania tabletek klientowi około 20 kwietnia 2012 r. (e-mail z dnia 7 marca 2012 r. k. 118-119). Powódka zatem miała świadomość, iż pozwanej zależało na realizacji zamówienia jeszcze w kwietniu 2012 r., zaś przyjmując zamówienie z dnia 7 lutego 2012 r. zgodziła się również na wskazany w nim termin realizacji do dnia 15 kwietnia 2012 r. Przedmiotowe zamówienie zostało przez powódkę zrealizowane dopiero w dniu 8 czerwca 2012 r., a zatem prawie dwa miesiące od umówionego terminu, co trafnie zostało uznane przez Sąd Okręgowy za nienależyte wykonanie zobowiązania przez powódkę, stanowiące zwłokę w rozumieniu art. 476 k.c.

Nawiązując do zamieszczonych na wstępie rozważań należy wskazać, iż na wierzycielu oprócz wykazania istnienia stosunku zobowiązaniowego oraz jego treści, i nienależytego jej wykonania spoczywa obowiązek wykazania poniesienia szkody i adekwatnego związku przyczynowego. Pozwana na tę okoliczność przedstawiła umowę wiążącą ją z Wojewódzkim Szpitalem (...) we W., a także pismo skierowane przez ten podmiot do pozwanej, w którym poinformowano ją o naliczeniu kary umownej wynikłej z niewykonania zobowiązania, jak również o jej potrąceniu z należnego wynagrodzenia. Tym samym pozwana wykazała, że w wyniku niewykonania zobowiązania przez powódkę, nie wykonała zobowiązania wobec Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. w wyniku czego zapłaciła karę umowną, a więc z uwagi na zwłokę powódki z wykonaniem zobowiązania poniosła szkodę. Z powyższego wynika jednocześnie, iż pomiędzy tą szkodą, a zwłoką powódki z realizacją zamówienia istnieje adekwatny związek przyczynowy, czego powódka nie kwestionowała.

Należy jeszcze dodać, iż w art. 471 k.c. zawarte jest domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 lipca 2014 r., I ACa 234/14, niepubl.). Analogiczne domniemanie wynika z art. 476 k.c. konstruującego odpowiedzialność dłużnika za niespełnienie świadczenia w terminie. Tym samym w przedmiotowym procesie, to na powódkę przerzucony został obowiązek wykazania, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (opóźnienie w spełnieniu świadczenia) nastąpiło na skutek okoliczności, za które powódka odpowiedzialności nie ponosi, albowiem to ona w myśl zasady z art. 6 k.c. z powyższego faktu wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne. Powódka w tym celu załączyła do pozwu dwa pisma od producenta tabletek – (...) Oddział w Polsce, co miało wykazać, iż opóźnienie w wykonaniu zobowiązania nastąpiło wskutek siły wyższej. Jak prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy, powódka za działanie (...) Oddział w Polsce ponosiła odpowiedzialność jak za własne działanie, co wynika z brzmienia art. 474 k.c. Zwłoka - opóźnienie kwalifikowane ma miejsce wówczas, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia we właściwym czasie z przyczyn, za które ponosi odpowiedzialność. Przy czym oceny, czy chodzi o okoliczności, za które dłużnik ewentualnie odpowiada, dokonuje się według ogólnych zasad odpowiedzialności dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471-474 k.c.). Odpowiedzialność z art. 474 k.c. jest ukształtowana na zasadzie ryzyka, tym samym by skutecznie uwolnić się od tej odpowiedzialności powódka winna była wykazać również brak winy w opóźnieniu w realizacji zamówienia przez (...) Oddział w Polsce czemu powódka nie sprostała. W świetle bowiem przeprowadzonego postępowania dowodowego nie sposób przyjąć, że (...) Oddział w Polsce nie ponosi winy za nieterminową dostawę tabletek, a więc że opóźnienie w spełnieniu świadczenia powstało z przyczyn za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W jednym ze wspomnianych powyżej pism na które powołała się powódka, z dnia 15 maja 2012 r. (...) Oddział w Polsce poinformował, iż opóźnienia w wysyłce zamówionego sprzętu wynikły z narażenia na problemy wynikające z klęsk żywiołowych w newralgicznych (z punktu widzenia produkcji krytycznych komponentów) punktów świata, zaś problemy związane z terminowością dostaw krytycznych podzespołów powodują komplikacje związane z przepustowością linii produkcyjnych. Autorem tego pisma był przesłuchany również w charakterze świadka J. W., który w trakcie przesłuchania zeznał, że wskazane w powyższym piśmie klęski żywiołowe to powódź w Tajlandii, w okolicach B., gdzie zlokalizowane są fabryki produkujące dyski twarde i matryce (e-protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2014 r. 00:33:31). Świadek jednak bliższych informacji na ten temat nie potrafił udzielić, w szczególności które fabryki utraciły moc produkcyjną w wyniku klęski żywiołowej i w jakim zakresie oraz kiedy wróciły do pełni mocy odsyłając w tym zakresie do prasy światowej dotyczącej rynków IT. Z ogólnodostępnych serwisów informacyjnych wynika natomiast, iż powódź w Tajlandii miała miejsce w okresie październik – grudzień 2011 r., tymczasem świadek wskazał, że w okresie składania

zamówienia przez powódkę (...) Oddział w Polsce nie miał informacji odnośnie wspomnianej kłęski żywiolowej. Jednocześnie podał, że zanim informacja taka została przekazana pozwanej, najpierw podjęto próby poszukiwań komponentów na rynku obcym, ponieważ niektóre części są produkowane „na stock” (na zapas). Dopiero po takiej próbie, która okazała się bezskuteczna podjęta została decyzja o poinformowaniu o kłopotach z realizacją zamówienia. Świadek wskazał jednocześnie, iż mimo kłęski żywiolowej, w okresie od lutego do maja 2012 r. były realizowane zamówienia na sprzęt komputerowy. Nie potrafił jednak wskazać jednoznacznie kto wybiera kolejność realizacji zamówień podnosząc, iż nie ma on uprawnień do wglądu w dokumentację odnośnie tego jak rozmieszczone są zamówienia na liniach produkcyjnych (e-protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2014 r. 00:31:30). Oczywiście jest, że w powyższym kontekście sam fakt powołania się na kłęskę żywiolową i przedłożenie w tym zakresie pisma informacyjnego nie może stanowić o skutecznym wykazaniu wskazanych w tym piśmie faktów, powódka zaś w celu wykazania iż jej opóźnienie nastąpiło w wyniku okoliczności za które nie ponosi odpowiedzialności powinna przedstawić konkretne dowody. Takim dowodem nie był także dowód z przesłuchania w charakterze świadka J. W., który jak już podniesiono nie miał wiedzy o konkretnym wpływie kłęsk żywiolowych na realizację przedmiotowego zamówienia. Ponadto jak wynika z przytoczonych zeznań, świadek ten nie był wtajemniczony w sposób rozmieszczenia zamówień na liniach produkcyjnych, nie potrafił wskazać dokładnej daty i konkretnego miejsca wystąpienia powodzi, a przede wszystkim zeznał, że w okresie luty – maj 2012 r. zamówienia były cały czas realizowane. Ponadto z pierwszego pisma (...) Oddział w Polsce z dnia 23 kwietnia 2012 r. wynika, że ze względu na zaawansowane prace związane z przygotowaniem specjalnego typu urządzenia dla jednego z klientów korporacyjnych wynikł problem z pojemnością linii produkcyjno-montażowej. J. W. zeznał, że chodziło o duże zamówienie z rynku automotive, które było kilkukrotnie większe niż zamówienie powódki, dodając zdawkowo że poradziliby sobie ze wszystkimi zamówieniami gdyby nie powódź (e-protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2014 r. 00:18:54-00:19:22, 00:32:25). W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo odniósł się do powyższych dowodów i właściwie orzekł o tym, iż nie są one wystarczające do wykazania, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia powstało z przyczyn za które powódka nie ponosi odpowiedzialności. Wobec pojawiających się w piśmie z dnia 23 kwietnia 2012 r. okoliczności odnośnie dużego zamówienia dla klienta korporacyjnego z rynku automotive nie można nawet stwierdzić, czy owe kłęski żywiolowe w ogóle wpłynęły na produkcję komponentów dla danego typu tabletek. Podkreślenia ponadto wymaga fakt, iż (...) Oddział w Polsce zgłaszał problemy z realizacją zamówienia wynikłe wskutek kłęski żywiolowej oraz prac nad nowym urządzeniem dla klienta z rynku automotive dopiero pismem z dnia 23 kwietnia 2012 r., podczas gdy powódka jeszcze w korespondencji z pozwaną z dnia 16 kwietnia 2012 r. wskazała, iż komponenty do tabletek zostały właśnie dostarczone do Europy, gdzie składane są w całość (e-mail z dnia 16 kwietnia 2012 r. k. 116).

Należy wskazać, że dłużnik w celu uwolnienia się od odpowiedzialności z art. 477 § 1 kc ma wprawdzie prawo powoływać się na siłę wyższą, niemniej jednak oprócz wskazania, iż tego rodzaju siła uniemożliwiła mu terminowe wykonanie zobowiązania winien przede wszystkim fakt zadziałania tej siły oraz jej skutki udowodnić. Powódka za pomocą zaprezentowanych środków dowodowych powyższemu obowiązkowi jednak nie zdołała sprostać.

Odnośnie podnoszonej przez powódkę w apelacji kwestii przyczynienia się przez pozwaną do opóźnienia należy wskazać, iż twierdzenia powódki w tym zakresie nie znajdowały żadnego uzasadnienia. Powódka wskazała, iż pozwana zawarła w trybie przetargu ograniczonego z Wojewódzkim Szpitalem (...) we W. umowę, której przedmiotem było m. in. dostarczenie tabletek zamówionych przez pozwaną u powódki. Powódka zarzuciła pozwanej, iż ta podpisawszy umowę ze Szpitalem 15 grudnia 2011 r. zwlekała ze złożeniem zamówienia do dnia 7 lutego 2012 r., co między innymi przyczyniło się do opóźnienia pozwanej w realizacji zamówienia publicznego, a w konsekwencji doprowadziło do nałożenia na pozwaną kary umownej. Nieuwzględnienie tej okoliczności w ocenie powódki świadczy o naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 471 kc. Niemniej takie stanowisko powódki nie może zasługiwać na uwzględnienie. Powódka bowiem podnosząc przedmiotowy zarzut zdaje się zapominać, iż kontakty handlowe zostały nawiązane pomiędzy stronami przedmiotowego procesu już na jesieni 2011 r., a więc z pewnością na etapie ubiegania się przez pozwaną o przedmiotowe zamówienie publiczne. Specyfikacja bowiem tabletek została przesłana do powódki przez pozwaną już w dniu 03 października 2011 r. (k. 124). Wycena została przesłana przez A. M. w dniu 06 października 2011 r. (k. 123). Następnie w dniu 22 listopada 2011 r. przedstawiciel pozwanej zapytał powódkę o przewidywany termin realizacji zamówienia i otrzymał odpowiedź, że wynosi on około 8 tygodni (k. 122). W świetle powyższych okoliczności

nie sposób stawiać pozwanej zarzutu, iż przyczyniła się do przedmiotowej szkody poprzez zbyt późne złożenie przedmiotowego zamówienia. Pozwana bowiem, zgodnie z oczekiwanym od niej profesjonalizmem uprzednio ustaliła termin realizacji dostawy przez pozwaną tabletek, a posiadając zapewnienie, że termin realizacji wynosi 8 tygodni nie dokonała zamówienia od razu. W tym kontekście należy jeszcze przypomnieć, iż w zaktualizowanej ofercie z dnia 30 stycznia 2012 r. A. M. w imieniu powódki wskazała, że czas realizacji zamówienia wynosi 12 tygodni, a następnie w dniu 07 lutego 2012 r. strony zawarły w warunkach swobody umów umowę sprzedaży przedmiotowych urządzeń, przy czym termin dostawy ustalono na 15 kwietnia 2012 r. Nie można również pominąć, iż powódka jeszcze w korespondencji z dnia 22 lutego 2012 r. zapewniała pozwaną, że dostawa nastąpi w dniu 15 marca 2012 r. (k. 119), zaś w korespondencji z dnia 29 marca 2012 r. wskazała, że tablety „iD” (k. 118). Powyższe również dowodzi, że pozwana zamówiła tablety u powódki we właściwym terminie, biorąc pod uwagę termin realizacji zamówienia publicznego dla Wojewódzkiego Szpitala (...) we W., a tylko nienależyte wykonanie umowy przez powódkę w rzeczywistości uniemożliwiło dochowanie terminów z umowy wiążącej strony niniejszego postępowania, a w konsekwencji terminową ich dostawę do ostatecznego odbiorcy. W powyższym kontekście nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 471 kc.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 472 k.c. Sąd Okręgowy dokonał bowiem prawidłowej analizy staranności powódki. Ta należyta staranność dłużnika była w niniejszej sprawie oceniana w kontekście art. 474 k.c., zgodnie z którym dłużnik odpowiada jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonuje. W przedmiotowej sprawie nieterminowe wykonanie zobowiązania było wynikiem nienależytej staranności (...) Oddział w Polsce, co przekładało się również na przyjęcie odpowiedzialności powódki (art. 474 k.c.). Sąd Okręgowy zaś w sposób właściwy dokonał tejże oceny, a powódka nie przedstawiła, jak już wyżej zaznaczono jakichkolwiek dowodów z których wynikałoby, że (...) Oddział w Polsce jako podwykonawca powódki wykonał przedmiotową umowę z zachowaniem staranności oczekiwanej od powódki. Wystarczy w tym miejscu przypomnieć, iż w okresie w którym (...) Oddział w Polsce powinien realizować zamówienie przyjęte przez powódkę, ten ostatnim realizował zamówienie dla innego klienta. Ponadto przytoczona korespondencja mailowa, zwłaszcza ta z 29 marca 2012 r. w której wskazano, że tablety „iD” (k. 118) dowodzi, że przy realizacji umowy wiążącej strony nie doszło do zachowania przez powódkę, jak i (...) Oddział w Polsce staranności oczekiwanej od przedsiębiorcy. W tym miejscu należy jeszcze wskazać, iż miernik ten w przedmiotowym przypadku podlegał ocenie z uwzględnieniem art. 355 § 2 kc, według którego należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności.

Powódka zgłaszając zarzut naruszenia art. 472 kc wskazuje jednocześnie, iż nie miała wglądu w umowę wiążącą pozwaną z Wojewódzkim Szpitalem (...) we W., a pozwana nie miała na żadnym etapie postępowania sądowego przed Sądem Okręgowym zarzutu niedochowania należytej staranności w działaniu. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż w powyższym zakresie przedmiotowy zarzut jest niezrozumiały, albowiem art. 472 k.c. kwestii objętych tym zarzutem nie dotyczy. Niemniej po raz wtóry należy przypomnieć, iż powódka wiedziała, że pozwana zamówiła tablety w związku z realizacją zamówienia publicznego dla Wojewódzkiego Szpitala (...) we W., a co więcej wiedziała, że pozwana powinna dostarczyć tablety w okolicach 20 kwietnia 2012 r. (k. 119). Powódka dysponowała więc wiedzą niezbędną dla realizacji umowy z pozwaną, a mimo to do upływu terminu dostawy tabletek nie podjęła działań mających na celu ustalenie rzeczywistej daty ich dostawy, zapewniając pozwaną że dostawa będzie zrealizowana w terminie. Jednocześnie w korespondencji mailowej z dnia 29 marca 2012 r. w odpowiedzi na zapytanie pracownika pozwanej o dotrzymanie terminu 15 kwietnia 2012 r. A. M. wskazała, że „wszystko jest na dobrej drodze” (k. 26), a w korespondencji z dnia 16 kwietnia 2012 r. podała, że komponenty przyjechały do Europy i realizacja zamówienia będzie na koniec kwietnia (k. 24). Wszystkie powyższe okoliczności w ocenie Sądu Apelacyjnego dowodzą, iż Sąd Okręgowy dokonując subsumpcji stanu faktycznego pod normę prawną nie dopuścił się naruszenia art. 472 kc, a prawidłowo przyjęto, że doszło do naruszenia staranności oczekiwanej od powódki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego niezasadny był także zarzut naruszenia art. 139 ustawy Prawo zamówień publicznych, bowiem zgodnie z ust. 1 tego przepisu do umów w sprawach zamówień publicznych stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej. Sąd Okręgowy zaś w

niniejszej sprawie, zgodnie z powyższą dyrektywą, w sposób prawidłowy te przepisy zastosował. W szczególności należy przypomnieć, iż podstawą odpowiedzialności powódki za zwłokę w realizacji zobowiązania był art. 477 § 1 k.c. z uwzględnieniem zasad odpowiedzialności wynikających z art. 471 k.c. – 474 k.c. Miarą szkody poniesionej zaś przez pozwaną wobec nienależytego wykonania zobowiązania była kara umowna, którą pozwana zapłaciła na rzecz podmiotu udzielającego zamówienie publiczne. Niemniej wyżej powołany przepis nie wyłącza zastosowania do umów zawartych w trybie zamówienia publicznego art. 483 § 1 k.c. ustanawiającego możliwość zastrzeżenia kary umownej. Pozwanej jednak z tytułu zwłoki powódki w realizacji umowy przysługiwało roszczenie o naprawienie wynikającej stąd szkody doznanej przez pozwaną, a nie roszczenie o zapłatę kary umownej wynikające z umowy pozwanej z Wojewódzkim Szpitalem (...) we W.. Natomiast odnośnie zarzutu, że powódka nie miała wglądu w umowę zawartą pomiędzy pozwaną a Wojewódzkim Szpitalem (...) we W. należy wskazać, iż powódka mogła żądać dostępu do treści tej umowy zgodnie z ust. 3 art. 139 prawa zamówień publicznych na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej. Tym samym ewentualne zapoznanie się z ww. umową zależało przede wszystkim od podjęcia przez powódkę określonych kroków w tym celu. Poza tym jak już wyżej wskazano powódka miała wiedzę zarówno o fakcie, iż realizuje dostawę w związku z zamówieniem publicznym uzyskanym przez pozwaną, a także znała terminy dostawy wynikające z umowy wiążącej pozwana i Wojewódzki Szpital (...) we W..

Ostatecznie więc należało przyjąć, iż Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy zastosował zarówno przepisy prawa procesowego, jak i materialnego. Zasadnie przyjął, iż wierzytelność powódki o zapłatę kwoty 53.022,66 zł stanowiącej część ceny sprzedaży została umorzona w wyniku dokonanego przez pozwaną potrącenia wierzytelności o zapłatę odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy (zwłokę, art. 471 k.c. w zw. z art. 476 § 1 k.c.), a wobec tego powództwo w tym zakresie zasługiwało na oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie drugim wyroku, który został zaskarżony apelacją rozpoznawaną w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto stosownie do jego wyniku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i § 2 w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. 2013 poz. 461) i zasądzono od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.